

Arrest

nr. 80 317 van 26 april 2012
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI, die tevens verschijnt voor de tweede en derde verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 juni 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten van 1 september 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 1 september 2011, nrs. 65 974 en 65 976).

1.4. Verzoekers dienden op 18 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 november 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 07.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.06.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 05.09.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 18.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotief dat nog steeds actueel zou zijn, met name een granaataanval op zijn woning. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van dit vluchtmotief twee brieven van de procureur A.(…) U.(…) voorlegt, alsook een Franse vertaling van beide documenten. Overwegende dat het CGVS oordeelde dat betrokkene vluchtmotief van gemeenrechtelijke aard is en dit bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds een brief van de procureur A.(…) U.(…) voorlegde. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn rijbewijs en een attest gezinssamenstelling voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds deze documenten voorlegde en het CGVS zijn identiteit niet betwistte. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen (…).”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 07.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.06.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 05.09.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 18.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar leven nog steeds in gevaar is in het land van herkomst. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om deze verklaring te staven. Overwegende dat betrokkene een paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij haar vorige asielaanvraag reeds een paspoort voorlegde en het CGVS haar identiteit niet betwistte. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(…)”

Ten aanzien van derde verzoekster:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 07.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende op 09.06.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 05.09.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 18.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich baseert op één van haar initiële vluchtmotieven dat nog steeds actueel zou zijn, met name een granaataanval op de woning van haar broer. Verwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een bevestigingsbrief van de burelen van haar broer, een medisch attest en een kopie van een brief van de politie voorlegt, alsook Franse vertalingen hiervan. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene vorige asielaanvraag oordeelde dat de granaataanval van gemeenrechtelijke aard is en dit bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt. Overwegende dat de bevestigingsbrief bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat het medisch attest werd opgesteld op 01.09.2010 en betrokkene dit dan ook reeds bij haar vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene broer bij zijn tweede asielaanvraag reeds de originele brief van de politie heeft voorgelegd, en zijn asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene een identiteitskaart voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij haar vorige asielaanvraag reeds een identiteitskaart voorlegde en het CGVS haar identiteit niet betwistte. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen (…).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de aangevoerde middelen in de drie verzoekschriften identiek zijn en de respectievelijke beslissingen eerste verzoeker (rolnr.: RvV X), zijn echtgenote (rolnr.: RvV X) en zijn zus (rolnr. : RvV X) betreffen, is het aangewezen de drie zaken omwille van de onderlinge samenhang te voegen.

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschriften in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“(…) Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker

aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet; Dat artikel 5 1/8 stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend hij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)"

Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen:

Een mandaat gegeven aan zijn advocaat in het land van oorsprong;

Een attest van de procureur dd. 06.10.2011

Richtlijnen van de procureur gericht aan de politie op 03.06.2011

Een attest van de vereniging voor bescherming van de rechten van de etnische minderheden in Kosovo

Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.:

Dat de verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl zij haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij zelfs geen kennis heeft genomen of zelfs geen moeite heeft gedaan om kennis te nemen van de inhoud van bovenvermelde brieven:

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.;

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 5 1/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;"

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van het vertrouwensbeginsel wordt aangevoerd. Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het vertrouwensbeginsel schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.5. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat de asielaanvragen niet in aanmerking werden genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvragen van verzoekers niet in overweging werden genomen.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag op 27 oktober 2011 een brief van het parket van provincie Pej en een brief van het politiekantoor van Gjakove heeft voorgelegd. Uit een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris aan het Commissariaat-generaal van 8 november 2011 blijkt dat eerste verzoeker tevens een kopie van zijn rijbewijs en een attest van zijn gezinssamenstelling heeft neergelegd. Tijdens zijn gehoor verklaarde eerste verzoeker dat deze documenten zouden bewijzen *“dat mijn zaak nog steeds niet is opgelost en dat mijn leven er nog steeds in gevaar was”*. Op de vraag hoe hij de documenten verkreeg, legde hij uit dat zijn advocaat in Gjakove deze documenten heeft bemachtigd en ze hem heeft opgestuurd per post. Eerste verzoeker verklaarde dat hij de documenten *“ongeveer twee weken geleden”* ontving en stelde dat hij geen contact meer heeft met familie in Kosovo. Tenslotte verklaarde hij: *“Ik ben er in gevaar*

indien ik terugkeer. Tijdens mijn eerste AA heb ik reeds documenten en foto's voorgelegd. Ik werd toen aangevallen, er werd granaten naar ons gegooid. Ik heb verder niets meer toe te voegen." De echtgenote van eerste verzoeker, thans tweede verzoekster, legde blijkens het schrijven van de gemachtigde aan het Commissariaat-generaal van 8 november 2011 een paspoort neer. Ze verklaarde dat ze geen enkel contact heeft met de familie in Kosovo en dat ze niets weet over haar huidige situatie. Ze weet wel wat ze heeft meegemaakt en dat ze toen in gevaar was. Ze verklaart dat haar leven nog steeds in gevaar is indien ze terugkeert. Dat weet ze omdat ze weet wat ze heeft meegemaakt. Blijkens het administratief dossier dat op haar betrekking heeft, heeft derde verzoekster op 27 oktober 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag een medisch document met Franse vertaling, een getuigenisverklaring en een kopie van het verslag van de politie waarvan haar broer het origineel zou hebben voorgelegd, neergelegd. Derde verzoekster bleek ook in het bezit van een *"IIK dd. 18.08.2019"* (sic). Ze verklaarde hierover: *"Ik kan niet terugkeren. Ze hebben 2 handgranaten in het huis van mijn broer waar ik verbleef geworpen. En één is er van ontploft. Dat was in 2010. We worden bedreigd en ons leven is in gevaar. Ik denk dat het omwille van onze etnische afkomst is. de politie heeft nog steeds de daders niet gevonden, maar is nog bezig met het onderzoek (zie document). We hebben nog vel geluk dat we leven en willen geen risico nemen door terug te keren"*.

3.7. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de opsomming die verzoekers in hun verzoekschriften weergeven van de documenten die naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag zouden zijn neergelegd, geen steun vindt in de administratieve dossiers. Zo wordt in de verzoekschriften gewag gemaakt van *"Een mandaat gegeven aan zijn advocaat in het land van oorsprong"* en van *"Een attest van de vereniging voor bescherming van de rechten van de etnische minderheden in Kosovo"*, waarvan tevens kopieën als bijlagen bij de verzoekschriften worden gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 5), doch uit de administratieve dossiers kan geenszins worden opgemaakt dat deze stukken aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd en verzoekers tonen dit ook niet aan. De Raad kan met deze stukken dan ook geen rekening houden aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.8. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt over de neergelegde brieven en zijn verklaringen het volgende gesteld: *"Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotief dat nog steeds actueel zou zijn, met name een granaataanval op zijn woning. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van dit vluchtmotief twee brieven van de procureur A.(...) U.(...) voorlegt, alsook een Franse vertaling van beide documenten. Overwegende dat het CGVS oordeelde dat betrokkene vluchtmotief van gemeenrechtelijke aard is en dit bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt."* Met betrekking tot de door eerste verzoeker neergelegde kopie van zijn rijbewijs en het attest van gezinssamenstelling wordt gezegd: *"Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn rijbewijs en een attest gezinssamenstelling voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds deze documenten voorlegde en het CGVS zijn identiteit niet betwistte."*

In de beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt gesteld dat zij geen elementen aanbrengt die haar verklaring dat haar leven in Kosovo in gevaar is kunnen staven, dat zij haar paspoort reeds eerder voorlegde en haar identiteit niet ter discussie staat.

Ten aanzien van derde verzoekster werd beslist dat zij zich op één van haar initiële vluchtmotieven baseert terwijl *"(...)betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een bevestigingsbrief van de burens van haar broer, een medisch attest en een kopie van een brief van de politie voorlegt, alsook Franse vertalingen hiervan. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene vorige asielaanvraag oordeelde dat de granaataanval van gemeenrechtelijke aard is en dit bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt."* Met betrekking tot de door derde verzoekster neergelegde bevestigingsbrief, het medisch attest en haar identiteitskaart wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *"Overwegende dat de bevestigingsbrief bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat het medisch attest werd opgesteld op 01.09.2010 en betrokkene dit dan ook reeds bij haar vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene broer bij zijn tweede asielaanvraag reeds de originele brief van de politie heeft voorgelegd, en zijn asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene een identiteitskaart voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij haar vorige asielaanvraag reeds een identiteitskaart voorlegde en het CGVS haar identiteit niet betwistte."* Er wordt dan ook in de beslissingen geconcludeerd dat betrokkenen bij hun huidige asielaanvragen geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties

die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad merkt op dat verzoekers hun middel doorspekken met een aantal theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en over artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, maar geenszins concreet ingaan op de specifieke motieven van de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven, waardoor zij er niet in slagen een motiveringsgebrek aannemelijk te maken. Verzoekers leveren enkel algemene kritiek door te stellen dat zij wel degelijk nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet omdat ze volgens hen *“een nieuw feit aanbrengen of een bewijs van een oud feit aanvoeren”*. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet concreet maken welk nieuw feit of welk nieuw bewijs van een oud feit uit de voorgelegde stukken blijkt. Daarnaast verwijten zij de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij zijn *“(…) beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens en die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn”* en dat hij zelfs geen kennis zou hebben genomen van de inhoud van de brieven.

3.10. De Raad wijst erop dat het begrip *“nieuw gegeven”* niet betekent dat elk stuk dat nog niet ter beoordeling werd voorgelegd aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als *“nieuw gegeven”* kan worden beschouwd. Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Gelet op bovenstaande uiteenzetting over de bevoegdheid van verwerende partij, dient er te worden besloten dat verzoekers’ verwijt dat verwerende partij geen kennis zou hebben genomen van de inhoud van de brieven, niet kan worden aangenomen, aangezien artikel 51/8 van de vreemdelingenwet een dergelijk doorgedreven inhoudelijk onderzoek niet toelaat.

3.11. De Raad merkt verder op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van de nieuw aangevoerde gegevens in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ook kan nagaan of deze gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, wel degelijk *prima facie* beoordelen of de nieuwe elementen als *“nieuwe gegevens”* kunnen worden beschouwd in het licht van de bewijzen die reeds eerder verzameld werden. In de bestreden beslissingen van eerste verzoeker en derde verzoekster, die blijkens het administratief dossier nieuwe documenten (brief van Parket van Pej, brief van het politiekantoor van Gjakove, getuigenisverklaring) hebben neergelegd die betrekking hebben op de asielmotieven die zij reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag hadden aangehaald, wordt dan ook terecht gesteld dat zij zich (gedeeltelijk) baseren op hun initiële vluchtmotief waarover het Commissariaat-generaal reeds had geoordeeld dat het van gemeenrechtelijke aard is en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg rechtsgeldig tot het besluit komen dat geen *“nieuwe gegevens”* zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden aangebracht omdat de neergelegde documenten niet van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van de eerdere asielaanvragen.

3.12. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN